

§ 7, 1) bør, for at være gyldige mod Boet, være ældre end 6 Maaneder før Fallitklæringen, og er saadan Retshandling allerede bragt i Udførelse, har Boet Krav paa Restitution. Skulde imidlertid Modtageren af saadan Gave kunne føre ubestrideligt Bevis for, at Giveren var fuldkommen solvent, da Retshandlingen foregik, staaer denne ved Magt.

15) Anmeldelser i et Bo bør kunne skrives foreløbig paa ustemplet Papir, og Stempel senere betales efter Størrelsen af den Betaling, som Boet giver.

16) Proklamaterminen bør forkortes for de Tilfælde, i hvilke den nu er anført til 1 Aar og 6 Uger, saaledes at den istedetfor bliver $\frac{1}{2}$ Aar og 6 Uger.

17) I Konkurstilfælde fastsættes en Præskriptionstid for Efterkrav af 10 Aar, regnede fra Boets Slutning.

18) Den ifølge en Majoritetsbeslutning af Kreditorerne indtrædende Afford, hvorom der handles i den Preussiske Konkursordning af 8de Mai 1855, 7de Afsnit § 181—209, ansæe vi det for ønskeligt og nyttigt at indføre i vor Fallitlovgivning.

II.

B e t æ n k n i n g

fra

den til at tage under Overveielse, hvorledes de mest fremtrædende Mangler ved den i Kongeriget gjældende Fallitlovgivning kunne afhjælpes, nedsatte Kommission.

Med allerhøieste Kommissorium af 6te Juli f. A. er det overdraget Undertegnede at tage under Overveielse, hvorledes de mest fremtrædende Mangler ved den for Kongeriget Danmark gjældende Fallitlovgivning kunne afhjælpes, og derved at tage Hensyn til de i den

hosfølgende Skrivelse fra Grossereretskomite, dat. 20de Juni f. A., fremsatte Bemærkninger, samt derefter til Justitsministeriet at indgive vor Betænkning og Forslag til de Lovbestemmelser, som i fornævnte Henseende maatte ansæes ønskelige.

Ligesom det herefter ikke har været vort Hverv at udarbejde nogen fuldstændig ny Fallitlovgivning, saaledes kunne vi heller ikke antage, at der er nogen væsentlig Trang til en saadan. Det vilde upaatvivlelig altid være nyttigt og ønskeligt at have Bestemmelserne om denne vigtige Gjenstand samlede i een Lovgivning, hvilket navnlig vilde lette dem, der ikke ere lovhindige, Indblik i denne Del af Lovgivningen og bedre sætte dem i Stand til at bedømme, hvorvidt den Fremgangsmaade, der følges i Boer, som vedkomme dem, er den rigtige. Men vi troe at burde udtale, at den danske Fallitlovgivning, uagtet den kan trænge til flere Forbedringer, som vi ogsaa nedenfor vilde forsøge at bringe ind i den, dog i det Hele er bygget paa retfærdige og rigtige Grundsatninger og ikke lægger Hindringer i Veien for en tilfredsstillende Behandling af Fallitboer. Naar der ikke desto mindre har lydt Klager ogsaa hos os, da have disse vel ikke altid været ubeføiede, men de grunde sig i det Væsentlige i saadanne Omstændigheder, som det ikke staaer i Lovgivningens Magt at fjerne. Enhver Fallit medfører nødvendigvis Støffelse for Kreditorerne. Om ogsaa Boets Tilstand er nogenlunde god, maa dog nødvendigvis en Forhaling af Betaling finde Sted; det er nødvendigt at iagttage visse Formaliteter til Alles Betyggelse, ved hvilke dog uundgaeligt Forretningsgangen bliver en anden, end en dristig Privatmand kunde have iagttaget i egne eller Andres Anliggender; Forholdene ere ofte meget forviklede og kræve baade mange Forhandlinger og megen Overveielse; faste Eiendommers og Varers Salg kræver Tid og Afventning af beleilte Omstændigheder; Trætter opstaae imellem Kreditorerne indbyrdes eller imellem Boet og enkelt Kreditor og standse Boets Slutning; Inddrivelsen af Boets Udestaaende kan ikke andet end medtage Tid og ofte lede til Processer, som Fallenten mulig kunde have undgaaet, hvis han var bleven